

De stad rukt op

"De stad rukt op, vrienden. Nog even en het bos in de Randstad is dat lullige stukke groen tussen het pannekoekhuis en het verzetsmonument. Goed om je hond uit te laten en zelf achter een boom te plassen terwijl je de graffiti leest: Jan loves Annie, mei 1957. Jan en Annie zijn allang gelukkig gescheiden, maar ooit kerfde hij hun namen in de beuk die toen nog midden in het bos stond.

De stad als spookbeeld: ons bos, omzoomd door beton en door-kruisd door asfalt. Bermen vol rotzooi. En massa's mensen die allemaal iets anders willen dan wij. Mensen die bomen willen sparen die wij willen vellen omdat ze kaprijp zijn, of exoot of een andere hoogst plausible reden hebben om grondstof te worden. Mensen die willen dat wij paden haken, bakken legen, bakjes schoonhouden, enge mannen bekeuren en ander nuttig werk voor de samenleving verrichten zolang we maar met onze poten van het bos afblijven. Een gebroken tak afzagen, alla, een rotte boom opruimen die gevaar voor de volksgezondheid oplevert, prima, maar verder overal afblijven. Dat bos redt zich wel, zegen de stedelijke bosgebruikers en omdat ze verbaal behoorlijk zijn toegerust en veel beter dan wij de publieke opinie bespelen, klinkt hun stem luid en duidelijk en vervaagt ons geluid tot het schorre gefluister van de onderliggende partij. We hebben toch hout nodig? De belangrijkste grondstof ter wereld en de enige die steeds weer aangroeit als je het bos tenminste

verstandig gebruikt. Nederland gebruikt tien miljoen kuub per jaar. Maar is het nou echt nodig om die ene luizige miljoen kubieke meter waaibomenhout uit het vaderlandse bos te halen? Hout slepen we uit de derde wereld, of uit andere landen waar ze een hoop bos hebben en zitten te springen om deviezen. Als er persé ook wat uit Nederland moet komen omdat 2000 bosbe-roepsgenoten ook iets moeten doen, halen we het wel uit Drenthe of de Flevopolder. Maar niet uit het bos bij de stad.

Stel dat de droom van menig bosbouwer uitkomt en de opmars van de stad opeens tot stilstand komt, zodat de grenzen van nu de grenzen van de toekomst zijn. Grijs blijft grijs, groen blijft groen. En stel dat wij allemaal verdwijnen, emigreren naar een andere planeet, of massaal doodgaan aan een vreselijke ziekte die tweehonderd jaar heerst, wat blijft er van die schitterende, bedreigende stad over? Na twee eeuwen vind je hier een soort Angkor, tot puin verguisde gebouwen met reuzenbomen wier wortels elke spleet in de ruïnes openrijten.

Maar het zijn allemaal dromen, vrienden. Dit is de werkelijkheid: de stad rukt onweerstaanbaar op en wij trekken ons terug. In blijvende vergetelheid, of is er voor ons nog een taak? Straks, als vier geleerde Nederlanders ons de oren hebben gewassen, zullen we het weten. Let op. En denk aan de titel van het laatste grote landelijke artikel over de Nederlandse bosbouw van Rudi van Meurs in Vrij Nederland 1987: 'De bosbouw in Nederland is een grote grap'."

"De stad rukt op, vrienden. Maar

het is niet zo erg als het lijkt. Want stedelingen willen van ons bos toch niets meer dan dat het voor een deel ook hùn bos is en niet uitsluitend de beheerder bepaalt wat er wel en niet binnen de boomgrens moet gebeuren.

Ons wereldje is vol kibbelende vakgenoten die nu, opgejaagd door de stad beloven dat ze het echt allemaal anders gaan doen. Heus, we gaan heel natuurgerecht te werk, we gaan het bos geïntegreerd, natuurgetrouw, ecologisch verantwoord beheeren. Uitkapbos van inheemse soorten met natuurwaarden en knutselpaden en nooit meer kaalkap, hooguit verjongingsgaatjes. Misschien hoeven we ons niet zo angstig te verdedigen. Misschien is de oorlog die hier en daar dreigt met de stad helemaal geen oorlog, slechts een uit de hand gelopen misverstand, oplosbaar in wellevendheid tussen de dames en heren van de stad en de jongens van het bos. Misschien komt er iets goeds voort uit die toenadering. Want de stad is naast de woonplek van miljoenen, ook de bron van cultuur. Natuurbos, cultuurbos, stadsbos, een logische reeks? Wat denk je van cultuurbos in een nieuwe betekenis: bos als inspiratie voor kunst?

Stedelingen zoeken in het bos wat wij er allemaal zoeken als we ons even los willen maken van ons beroep. Troostende natuur. Een plek om je terug te trekken, inspiratie op te doen en tot jezelf te komen. Het bos, ook het stadsbos, heeft alle elementen van het leven: bloei, jeugd, wasdom, versterven en nieuw leven in een eindeloze kringloop.

Hebben bosbouwers nog een taak in het bos? Zeker. Alleen is die taak anders dan vroeger. Niet

moeilijker, niet makkelijker; anders. En onmisbaar.

We moeten er voor zorgen dat het bos vooral bos blijft. Mooi bos, een spel van licht en donker, waar het ruikt naar hars en kruiden en waar bloemen, paddenstoelen en bosvruchten zijn. De grond veert bospeel terug tegen je voeten. Je kunt er kastanjes, eikels, beukenootjes en kegels vinden. Er zijn klimbomen, open plekken waar je spelletjes kunt doen en beschutte plekjes waar je je lief kunt strelen.

We moeten er voor zorgen dat het bos de veilige speelplek is voor kinderen en dat er beesten

zijn die je kunt zien en horen; spannend, geheimzinnig geritsel. Er moeten weer sprookjes ontstaan. Het bos moet weer een goede plek voor kabouters en elfen worden, want het is de enige plek waar die wezens kunnen leven. Misschien komen de trollen en dwergen wel terug uit het Hoge Noorden waar ze zich lang geleden hebben teruggetrokken. En voor mensen is het een plek van afzondering, van zelfgekozen eenzaamheid.

Hoofdfunctie: retraite.

Misschien moeten wij bosbouwers meer toeschouwers worden: toeschouwers van het bos


dat ons is toevertrouwd. Toeschouwen en toevertrouwen; bosbouwen en beschouwen. Misschien liggen ook de begrippen vlak bij elkaar.'

DE STAD RUKT OP was een programma van Simon Klingens en Job Vis.

Voordracht Renske Schulting, beeld Michiel Houtzagers, geluid Bert Witvoet, licht Henk Blom en Cees Jochems, presentatie Simon Klingens, tekst en regie Job Vis.

De betekenis van Bossen
Lunteren, 28 november 1994

Natuurlijk vakmanschap op eenzame hoogte.



Voor boom- en bosverzorging.
Voor aanleg en onderhoud van
landschappelijke beplanting.
Voor de aanleg van bestrating.
Voor adviezen op niveau
waar het gaat om aanleg en
onderhoud van klein en groot
groen. Voor specialistische
kennis van vormsnoei en
standplaatsverbetering van bomen.
Voor de aanleg van
natuurvriendelijke bruggen.
Wie u kunt bellen voor dit
vakmanschap op niveau?
Bron B. V.

BRON

Gebr. M. en W. Bron b.v.,
Beemdstraat 16,
4158 EM Delt.
Tel. 03457-1644*
Fax 03457-1928



Robinia,
hét alternatief
voor tropisch
hardhout

Gelfort Picknicktafels

een Nederlands handgemaakt

Gelfort picknicktafels combineren een onverwoestbare kwaliteit in milieuvriendelijk Robinia met een tijdloze vormgeving en een ideaal zitcomfort. Bel ons voor een brochure of een vrijblijvend vertegenwoordigersbezoek.

Gelfort B.V.
Grachtstraat 39
Postbus 28
6659 ZG Wamel
tel.: 08878-1363
fax: 08878-1188

Gelfort